
[2007-28-RE](#)

CAUSA 2007-28-RE

Número de registre 376-2007. Recurs d'empara

AUTE DEL 20 DE DESEMBRE DEL 2007

BOPA núm. 4, del 16 de gener del 2008

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 30 de juliol del 2007, per la representació processal del Sr. Rafel Casal Carboné, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 19 d'abril del 2007 i contra l'aute del 9 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs, que atorgui l'empara sol·licitada, que declari infringits els drets fonamentals al·legats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior a dictar-se la sentència impugnada;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 21 de setembre del 2007;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El 6 de desembre del 2005, el Sr. Rafel Casal Carboné va sol·licitar al Comú de Canillo un permís per construir un hotel al Tarter. El Comú esmentat no va contestar i, per tant, el demandant va considerar la seva sol·licitud desestimada tàcitament.

Segon

El 16 de febrer del 2006, va interposar un recurs d'alçada davant el Govern i, el 29 de març del 2006, la Comissió Tècnica d'Urbanisme va acordar no admetre la seva sol·licitud, pel fet que reproduïa una sol·licitud anterior que havia estat denegada i que estava pendent de resolució jurisdiccional.

Tercer

El Sr. Rafel Casal Carboné va presentar, aleshores, una demanda davant la Batllia, i el 15 de setembre del 2006, la Secció Administrativa de la Batllia va estimar parcialment aquesta demanda i va anul·lar la resolució de la Comissió Tècnica d'Urbanisme, tanmateix, sobre el fons, va decidir que no procedia l'atorgament de la llicència demanada.

Quart

El Sr. Rafel Casal Carboné va formular un recurs d'apel·lació contra la sentència de la Batllia, per tal com considerava que en el moment de demanar la llicència, ja no existia la suspensió de llicències de construir establerta per la Llei general d'ordenament del territori i urbanisme (LGOTU).

Cinquè

El 19 d'abril del 2007, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest recurs d'apel·lació, atès que, substancialment, va considerar que en la modificació de la disposició transitòria segona de la LGOTU, el Consell General va establir un nou règim de transitorietat amb l'efecte de suspendre l'atorgament de llicències fins que cada comú decideixi allò que estimi convenient sobre la suspensió cautelar de llicències en els termes que aquesta mateixa Llei estableix. La Sala Administrativa afegeix que no hi ha cap vulneració del dret fonamental a la propietat privada, perquè la mesura que el limita no és en si mateixa il·limitada en el temps sinó que depèn de l'actuació dels comuns.

Sisè

El Sr. Rafel Casal Carboné va promoure un incident de nul·litat d'actuacions, ja que va considerar que la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia havia efectuat una interpretació finalista de la Llei de modificació puntual i urgent de la disposició transitòria segona de la LGOTU que vulnerava el principi de legalitat, la configuració estatutària del dret a la propietat privada i lesionava el seu dret a la jurisdicció.

Setè

El 9 de juliol del 2007, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions, perquè l'objecte del litigi va ser analitzat i es va donar contesta a les pretensions del demandant sense que es pugui pretendre que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció. Pel que fa al dret a la propietat privada, tot i que es va donar una contesta en la sentència de segona instància, no és susceptible de ser analitzat en el marc d'un incident de nul·litat d'actuacions.

Vuitè

El 30 de juliol del 2007, la representació processal del Sr. Rafel Casal Carboné va presentar un recurs d'empara en què al·legava que es vulneraven els seus drets a obtenir una decisió

fonamentada en dret i a un procés degut, en la mesura que la denegació de la llicència que sol·licitava no només no es fonamenta en cap disposició legal, sinó que és contrària a la normativa urbanística vigent, conformada per les ordinacions generals i comunals; afegeix, que aquesta denegació es recolza únicament i exclusivament en principis generals per preservar la planificació urbanística.

Segons el parer d'aquesta part, els raonaments continguts en la sentència del Tribunal Superior de Justícia són arbitraris. En primer lloc, el recurrent considera que la vulneració dels drets al·legats es produeix a partir del moment que s'atribueix a l'incompliment per part del Comú de Canillo del termini màxim per a l'aprovació del seu pla d'ordenació i urbanisme, uns efectes diferents als previstos en la LGOTU. Efectivament, el Tribunal Superior de Justícia va interpretar que s'havia d'entendre una pròrroga tàcita de la suspensió, quan la disposició transitòria quarta estableix de manera expressa i taxada els mecanismes per a aquesta pròrroga (potestat del Govern per poder prorrogar aquesta suspensió). I aquesta disposició interpretada a la llum de la disposició transitòria segona determina la vigència de les ordinacions en matèria de construcció que s'haurien d'haver aplicat en aquest cas.

En segon lloc, el recurrent estima que la interpretació que el Tribunal Superior de Justícia fa de l'abast de la Llei de modificació puntual i urgent de la LGOTU manca de tota lògica jurídica, ja que aquesta modificació no altera en cap moment els terminis de la suspensió, ni es pot interpretar del seu redactat o de l'exposició de motius que aquesta hagués sigut la intenció del legislador, atès que la LGOTU ja preveu i dona solució a aquest problema amb les disposicions anteriorment esmentades.

Per acabar, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs, que atorgui l'empara sol·licitada, que declari infringits els drets fonamentals al·legats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior a dictar-se la sentència impugnada.

Novè

El 21 de setembre del 2007, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual s'oposava a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, perquè el que realment pretén el recurrent és una revisió i reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions objecte de recurs, que estan fonamentades jurídicament i que no són arbitràries, per tant, no hi ha la vulneració de cap dels drets recollits a l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal argumenta que la sentència objecte de recurs va analitzar el caràcter indefinit o no de la moratòria en l'atorgament de llicències que va entrar en vigor amb la Llei de modificació puntual i urgent de la disposició transitòria segona de la LGOTU, així com el règim de transitorietat dissenyat per la LGOTU. Aquesta sentència també analitza en quina mesura una previsió legal d'aquesta naturalesa afecta el dret constitucional dels ciutadans a la propietat privada. Per tant, els tribunals han fonamentat jurídicament les seves resolucions i no s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció, ni cap dels altres drets constitucionals.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2007-28-RE.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat en els antecedents, el recurrent en empara al·lega que la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del 19 d'abril del 2007 ha vulnerat el seu dret a la jurisdicció, en el vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret, per tal com desestima el recurs d'apel·lació contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles del 15 de setembre del 2006 que denega la llicència de construcció sol·licitada.

El recurrent també al·lega la vulneració de l'article 10 de la Constitució en el seu vessant del dret a un procés degut, però, a diferència de l'al·legació precedent, raonada de forma exhaustiva i fonamentada, en aquest cas no addueix cap raó per fonamentar la seva pretensió i aquest Tribunal no pot suplir aquesta deficiència reconstruint la demanda d'empara.

Segon

A l'hora de precisar la ratio decidendi aplicable al dret a obtenir una decisió fonamentada en dret, cal advertir d'entrada, com recorda oportunament el recurrent, que el Tribunal Constitucional ha reiterat que no és un tribunal de cassació i menys encara una tercera instància encarregada de revisar els raonaments de la jurisdicció ordinària. Per això, a l'hora d'enjudiciar la vulneració de l'article esmentat el Tribunal s'ha de limitar a enjudiciar la raonabilitat lògica de la resolució judicial recorreguda, és a dir, a comprovar si la premissa d'aquest judici és lògica des de la perspectiva de les regles de l'experiència, si el procés de deducció que porta de la premissa a la conclusió té o no fallides lògiques i finalment si la conclusió assolida és lògicament coherent amb les premisses i el raonament seguit. De forma excepcional, el Tribunal també pot entrar a enjudiciar la raonabilitat jurídica quan el raonament seguit per la jurisdicció ordinària és jurídicament absurd o extravagant en el sentit que s'aparta de forma evident del que és la reiterada i consolidada communis opinio de la comunitat de juristes.

Tercer

En el cas objecte d'enjudiciament, és clar que el raonament seguit per la sentència recorreguda no pot ésser qualificat com a lògicament o jurídicament irraonable. El que es debat és el caràcter indefinit o no de la moratòria en l'atorgament de les llicències, previst en la Llei del 23 de maig del 2003 i la seva aplicació al cas enjudiciat. Doncs bé, les sentències recorregudes donen resposta motivada i raonada a les pretensions formulades i expliciten les raons de la seva interpretació i aplicació al cas del precepte aplicat. Les premisses del raonament i el procés que porta a la conclusió assolida no es poden considerar jurídicament arbitràries i menys irraonables des del punt de vista lògic.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2007-28-RE, interposat per la representació processal del Sr. Rafel Casal Carboné, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 19 d'abril del 2007 i contra l'aute del 9 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 de desembre del 2007.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat